

Vergeet mij niet

Leesexemplaar

ANJA FELIERS
Vergeet mij niet

Van Halewyck

© 2019, Anja Feliërs en Van Halewyck
Van Halewyck maakt deel uit van Pelckmans uitgevers nv
www.pelckmansuitgevers.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

Tekst: Anja Feliërs
Coverontwerp | b'J Barbara
Coverfoto | Shutterstock

D/2019/7104/77
ISBN 978 94 6383 152 9
NUR 332

vanhalewyck.be

vanhalewyck

vanhalewyck

van_halewyck

Leesexemplaar

Wim

Zijn bed voelde vreemd aan. Alsof het het zijne niet was. Een vrouwenstem had hem gewekt, maar hij hield zijn ogen halsstarrig dicht. Later drong tot hem door dat de vreemde vrouwenstem afkomstig was van zijn wekkerradio.

Hij was nog zo moe. Of misschien was 'uitgeput' een beter woord. Ondanks zijn slaapdronken toestand drong tot hem door dat hij moest opstaan. Maar zijn lichaam leek te weigeren. Zonder het zich te realiseren drukte hij zijn wekkerradio uit en draaide hij zich er met zijn rug naartoe. Hij trok het laken over zijn hoofd en liet zich nog even wegglijden. Zo moe. Zo verschrikkelijk moe. Hij zou er heel wat voor overhebben om een paar dagen aan één stuk te slapen. Nergens rekening mee te hoeven houden. Geen verantwoording te hoeven afleggen.

Een stem ergens ver weg riep zijn naam.

'Jahaa', reageerde hij ontstemd. 'Ja, nog even. Ik kom zo. Echt. Ik kom.'

Zijn woorden ontsnaptten aan zijn mond zonder dat hij het besepte. De slaap was hardnekkig en weerloos liet hij hem toe.

Veel te vlug daarna klonk er een stem naast hem. Opnieuw hoorde hij zijn naam. Dwingender. Onontkoombaar.

'Wim, sta op! Je bent laat. Té laat.'

'Jahaa', weerde hij de stem af.

'Wim!' Het drong tot hem door dat het Saskia was die

naast hem stond. Waarom leek het alsof hij zijn ogen niet open kreeg? Wat weerhield hem ervan om op te staan?

‘Je moet nu echt opstaan.’ Saskia’s stem klonk ongedurig.

‘Ja, ik sta op.’ Hij ging rechtop zitten in zijn bed terwijl Saskia de gordijnen weinig subtiel opentrok. Hij haatte het licht dat hem verplichtte sneller wakker te worden.

Terwijl hij vermoeid zijn benen uit bed tilde en zuchtend zijn hoofd vasthield, jutte Saskia hem verder op.

‘Je bent echt laat, Wim. Schiet nu op.’

‘Jahaa’, zei hij weer. Hij deed moeite zich te beheersen. Ze wist toch hoe vermoeid hij was de laatste weken? Het gejack van Fenne werkte al nachtenlang op zijn zenuwen. Hij verdroeg het niet langer. De grenzen van het menselijke waren wat hem betrof overschreden.

Terwijl hij zijn kleren bij elkaar zocht, be kroop hem de neiging om terug naar bed te gaan. Hoeveel zou het uitmaken als hij zich een dag ziek zou melden op zijn werk? Hij was niet onmisbaar. Zijn verzekeringspolissen zouden niet wegllopen. Zijn baas zou hem niet met de nek aankijken als hij een dag niet kwam opdagen. Maar Wim was niet ziek. En ook al was hij de enige die dat zou weten, het was voldoende. Zijn verantwoordelijkheidszin was groot. Dus sukkelde hij richting badkamer. Op de automatische piloot waste hij zich terwijl hij Saskia nogmaals hoorde roepen. Hij vroeg zich plotseling af hoe laat het dan wel was. Het was vreemd hoe het waas dat over hem heen hing maar niet wilde optrekken. Hij had gisteravond een slaappil ingenomen zodat hij kon slapen ondanks Fennes geschreeuw. De pil had geholpen, maar het leek alsof ze nog steeds werkte. Kon dat? Was hij daarom zo loom? Hij had geen besef van tijd of ruimte, hij wist zelfs niet welke dag het was. Vaag drongen zich beel-

den aan hem op van afgelopen nacht. Saskia die aan zijn arm trok. Het nachtelijke geschreeuw van Fenne ergens verder weg. Wim probeerde te focussen op die beelden, maar ze zaten aan de rand van zijn herinnering en net op het moment dat hij ze probeerde te grijpen, dreven ze verder van hem af.

Hij liet koud water uit de kraan lopen en gooide het in zijn gezicht en nek. Het bracht wat verkoeling. Het was nu al benauwd op de eerste verdieping. De hitte hing binnen, al wekenlang. Dat stemde hem niet vrolijker. Hij wreef door zijn licht krullende haarbos en probeerde hardnekkig rechtopstaande haartjes te bedwingen.

Toen hij gewassen en aangekleed de slaapkamer in liep om zijn horloge en zijn telefoon te pakken, wierp hij een blik op de wekkerradio. Het duurde even voordat tot hem doordrong hoe laat het was. Zag hij het goed? Over halfnegen al? Hij checkte zijn horloge en besepte dat hij echt laat was. Veel te laat.

Toen hij de keuken binnenkwam, liep zijn moeder hem voor de voeten. ‘Oma’, zei hij geïrriteerd en hij duwde haar ongeduldig voor zich uit. Oma was een stuk kleiner dan hij en hij kon haar makkelijk aan de kant schuiven.

‘Goeiemorgen.’ Hun dochter Bo zat aan tafel en peuzelde aan een broodje. Wim aaide haar even over haar hoofd en glimlachte vermoeid.

‘Je bent laat’, zei Saskia terwijl ze een kop koffie voor hem op tafel zette. ‘Wil je een boterham?’

Wim schudde zijn hoofd terwijl hij vocht met zijn das. Saskia’s woorden leken van ver te komen. Alsof ze vertraagd afgespeeld werden. Hij probeerde te begrijpen wat er met hem aan de hand was.

‘Wim!’ Saskia keek hem doordringend aan. ‘Ik vroeg of je

boterhammen mee wilt.’ Wim knikte en dronk afwezig van zijn koffie. Hij verbrandde zijn tong, hield een vloek binnen en zette de kop met een klap terug op tafel.

‘Ik moet weg’, zei hij. De blik op zijn horloge deed hem sneller handelen. ‘Mijn sleutels?’

Saskia reikte ze aan. ‘Wees voorzichtig’, zei ze. Of tenminste, dat dacht hij te verstaan.

Terwijl hij haastig naar buiten liep, riep Saskia hem nog iets na. Hij verstond het niet, maar nam ook niet de moeite een stap terug te zetten. In de auto bleef hij even roerloos achter zijn stuur zitten. Hij vroeg zich af of hij de dag wel aan zou kunnen. Saskia tikte plotseling op het raampje van zijn auto, wees op haar horloge en maande hem aan te vertrekken. Wim zuchtte hartgrondig. Hij startte de auto, reed hem uit de garage, zwaaide naar Saskia en Bo en bedacht dat hij nog welgeteld acht minuten had om op tijd op zijn werk te komen.

Saskia

Saskia had het altijd al geweten. Dat het noodlot hen zou treffen. Dat het een kwestie van tijd was. Vroeg of laat. Maar dat het zou gebeuren, daar twijfelde ze niet aan.

Ze kon het ook aan niemand uitleggen, deze angst, die onredelijk leek. Die voortkwam uit hersenspinsels die ze nooit echt met iemand durfde te delen.

Sinds de geboorte van Bo was dat gevoel er. In het ziekenhuis was ze geen seconde van haar zijde geweken. Ook wanneer de verpleegsters kwamen vragen of ze Bo 's nachts op de kinderkamer moesten leggen, zodat zij goed kon slapen, had ze dat geweigerd. Ze had het bedje waar Bo in lag naast zich getrokken en de hele nacht, elke nacht weer, had ze haar bedje bij een spijl vastgehouden. Bang dat iemand haar 's nachts zou meenemen. Bang dat ze het niet zou opmerken als dat zou gebeuren.

Ook later, thuis, bleef die bezorgdheid. Steeds opnieuw ging ze naar Bo kijken terwijl die sliep. En wanneer ze naar haar zin te diep sliep, rammelde ze met het wiegje om te zien of ze reageerde. Of er niets mis was met haar.

Haar eerste man Karel begreep dat benauwde gedrag van haar niet. Hij vroeg zich regelmatig hardop af of het wel normaal was, de paniekerige manier waarop ze met hun kind omging. Maar ze trok zich niet al te veel aan van zijn laatdunkende opmerkingen. Ze wist wat ze voelde. En ze wist ook dat ze geen ogenblik meer gerust zou zijn als ze geen gehoor gaf aan haar diepgewortelde angst.

Dat ze het zichzelf daarmee vaak moeilijk maakte, wist ze zelf ook wel. Ze kon immers niet elk ogenblik van elke dag en elke nacht op Bo letten. Zelfs wanneer ze bij haar dochter was, gingen er weleens dingen mis. Ze dacht terug aan die keer dat ze in de huiskamer stond te strijken terwijl Bo met de blokken speelde. Bo liep steeds van de ene kant van de kamer naar de andere. Heel stabiel was ze niet, want Bo was laat met lopen. Maar Saskia zag er geen onmiddellijk gevaar in. Ze had zich met haar strijkplank zo geïnstalleerd dat ze Bo niet in de weg stond en ook de snoeren vormden geen gevaar. Toch ging het mis. Terwijl Bo schaterlachend van de ene kant van de kamer naar de andere liep, bleef ze met haar schoentje haken onder de mat. Ze schoot voorover en sloeg met haar hoofd tegen de rand van de salontafel. Nog voordat Bo de grond volledig raakte en haar geschreeuw de ruimte vulde, was Saskia al bij haar. Het bloed dat uit de wond boven Bo's oog spoot, deed Saskia handelen zoals ze niet van zichzelf had verwacht. In twee tellen tilde ze Bo in haar armen, pakte een schone handdoek uit de wasmand, drukte die op Bo's voorhoofd en vloog de deur uit zonder die af te sluiten. De huisarts woonde een straat verderop en zonder na te denken liep ze daarheen. Er was geen spreekuur, maar de dokter was thuis. Binnen vijf minuten lag Bo op de behandeltafel, was haar wond ontsmet en plakte de dokter er een pleister op. Al die tijd had Saskia niet nagedacht. Ze had gereageerd vanuit een oerinstinct. Ze had gedaan wat ze moest doen. Toen ze daarna weer thuis was en Bo in de woonkamer op de bank lag te slapen met een grote pleister op haar voorhoofd, was tot haar doorgedrongen dat ze geluk had gehad. Dat Bo, als ze verkeerd was gevallen, haar oog kwijt had kunnen zijn. Ze had zonder te

aarzelen de mat onder haar salontafel vandaan getrokken en in de tuin in brand gestoken, nog voordat haar man had kunnen reageren. Op de hoeken van de salontafel bracht ze bescherming aan. En daarover hing ze het dikste tafeltkleed dat ze kon vinden. Ze hield zichzelf verantwoordelijk voor het feit dat dit was gebeurd. Zij had dit moeten voorzien. Zij had dit kunnen voorkomen. Het vertelde haar dat ze nog beter moest uitkijken. Dat een ongeluk in een klein hoekje zat. En dat er geen weg terug was wanneer het zich aandeede.

Het maakte haar onrust alleen maar groter. Tegen haar man zweeg ze erover. De enkele keren dat ze geprobeerd had haar gedachten met hem te delen, was ze op onbegrip gestuit. Alsof haar bezorgdheid onredelijk was. Alsof ze gek was. Dat hij later bij haar wegging, had niet rechtstreeks iets met die angsten te maken, wel met het feit dat ze voortdurend aandacht aan Bo besteedde en niet aan haar man.

Toch waren die angsten er. Dag en nacht. Vaak putten ze haar uit. Ze zag echt overal onheil in. Ook toen Bo groter werd. Toen ze naar de crèche ging omdat haar nieuwe man dat beter vond voor haar sociale omgang. Ook toen ze voor het eerst naar de kleuterschool ging. Saskia probeerde overdag niet al te vaak na te denken over alles wat er mis kon gaan. Ze probeerde de zandbak niet als een gevaar te zien. Als Bo naar kleuterzwemmen ging met school, probeerde ze niet aan het water te denken. Ze duwde de gedachten aan de roekeloze zweminstructeurs ver weg. Zo ver als ze kon. Maar makkelijk was het niet.

Er waren dagen dat het voorgevoel groter was dan anders. Dan was ze de hele dag onrustig. Schrok ze op bij ieder onbestemd geluid. Was ze bang als de telefoon ging. Vaak wilde

ze niet opnemen, maar even later riep ze zichzelf tot de orde en berispte ze zichzelf om haar dwaze gedachten.

Als op zo'n dag de bel ging en ze niemand verwachtte, keek ze angstig naar de klok aan de muur. Ze vroeg zich af of dit het tijdstip was waarop Bo naar zwemmen was. Ze vroeg zich af of er politie aan de deur stond. Of dit het ogenblik was waarop haar wereld zou instorten. Soms vroeg ze zich af hoe ze dan zou reageren. Zou ze verstomd zijn? In shock? In tranen uitbarsten? Schreeuwen?

Ze wist het niet. Ze kon het zich niet voorstellen, al wilde ze dat wel. Ze wilde voorbereid zijn. Boven alles wilde ze voorbereid zijn. Want als ze voorbereid was, zou ze het misschien beter aankunnen. Dat wist ze bijna zeker.

Wim

Het was een vreemde dag geweest voor Wim. En wellicht was dat een understatement. Hij kon niet echt verwoorden hoe hij zich gevoeld had. In ieder geval was het geen dag zoals andere dagen. Dat hij de hele dag het gevoel had alsof hij niet helder kon nadenken, was iets wat hem vermoeid had. Hij had na een paar foute berekeningen een uitbrander gekregen van zijn baas. En hij wist dat die uitbrander terecht was. Hij wist heel goed dat hij zat te suffen, maar wat hij ook probeerde, hij kon dat futloze gevoel niet van zich afschudden. Sterker nog, hij had het idee dat hij iets wezenlijks over het hoofd zag, alsof er ergens een dossier lag waar hij dringend aandacht aan moest besteden, maar hoe hij alles ook naging, hij vond niet wat hij zocht. Het irriteerde hem en het droeg bij aan het gevoel dat hij niet goed in zijn vel zat. Meermaals had hij vandaag overwogen gewoon naar huis te gaan. Maar hij was niet echt ziek, hij was alleen maar moe. En dat vond hij onvoldoende reden om zich ziek te melden. Bovendien was het niet zo dat er thuis een oase van rust op hem wachtte. Kon hij maar eens bijslapen. Onbeperkt. Hij keek zo uit naar de momenten dat hij naar bed kon gaan. Hij wilde niets liever dan slapen. Maar ook dat was een karwei geworden, iets wat niet langer vanzelfsprekend was. En het zag er niet naar uit dat er snel verandering in de situatie zou komen.

Toen hij het kantoor verliet en in de warmte van de zon terecht kwam, zuchtte hij. Deze hittegolf leek geen einde te

kennen. Hij trok zijn vest uit en veegde het zweet van zijn voorhoofd terwijl hij naar het achterste gedeelte van de parkeerplaats liep, waar zijn auto in de volle zon stond te bakken. Hij was vanmorgen veel te laat geweest. Als hij vroeger was geweest, zoals op andere dagen, had hij zijn auto in de schaduw van de bomen kunnen parkeren. Nu zou hij de hitte van de auto moeten trotseren. Hij trok zijn das los en liep lusteloos naar de auto. Zodra hij het portier aan de bestuurderskant opendeed, sloeg de hitte hem in het gezicht. Vol afkeer wendde hij zijn hoofd af en liet de deur openstaan. Toen deed hij het portier achter zich open. Hij boog zich voorover en legde zijn vest op de achterbank. Terwijl hij gebukt stond, zag hij ineens de Maxi-Cosi op de achterbank. En in de Maxi-Cosi zat Fenne. Roerloos.

Een paar tellen lang keek Wim niet-begrijpend naar zijn zoon. Het duurde even voordat hij doorhad wat er aan de hand was. Fenne. In de auto. In deze hitte. Nee, ging het door hem heen. Nee, nee, nee! Het drong plotseling tot hem door. Zijn hart sloeg een tel over. Vanuit zijn gebogen positie greep hij de Maxi-Cosi vast en rammelde ermee. Maar de autogordels werkten tegen en Fenne reageerde niet. Wim aarzelde niet. Hij sprong uit de auto, liep in blinde paniek om de auto heen en gooide het portier aan Fennes kant open.

‘Fenne!’ Hij schreeuwde de naam van zijn zoon. Hij vreesde een afschuwelijk scenario, maar wilde er niet aan toegeven. Dit kon niet. Hij greep zijn zoontje bij zijn armen en deinsde bijna terug. De kilte die van zijn armpjes afstraalde ondanks de verschroeiende hitte die in de auto hing, deed hem wanhopen. Dit mocht niet. Hij rammelde Fenne door elkaar. Wilde dat hij zijn ogen opendeed, maar Fenne reageerde niet.

‘O mijn God, o mijn God’, prevelde Wim terwijl hij verslagen naar zijn zoon keek. Hij keek over de auto heen, zocht naar hulp. Naar iemand. Wie dan ook. Iemand die hem kon helpen. Die hem zou vertellen dat alles goed zou komen. Opnieuw dook hij de auto in, hield zijn vingers aan de hals van zijn zoontje. Tegen beter weten in zocht hij naar een hartslag. Wim keek radeloos naar Fenne zoals hij erbij lag in zijn Maxi-Cosi. Zijn gezichtje straalde een rust uit die hij nooit eerder bij hem had gezien. Het was een rust die Wim pijnigde. Dit was niet zijn Fenne. Fenne was niet rustig. Nooit. Wim boog zich over de Maxi-Cosi heen en trok de veiligheidsgordels los. Hij nam de Maxi-Cosi uit de auto en zette hem ernaast, in het beetje schaduw dat daar was. Wim greep wanhopig in zijn haar en schudde zijn hoofd. Dit kon niet. Dit mocht niet waar zijn. Hij greep naar zijn broekzak om zijn telefoon te pakken, maar hij herinnerde zich dat hij die niet bij zich had. Hij vloekte hartgrondig, keek over de auto heen, zocht hulp. Toen hij zijn collega Sam zag, liep hij snel naar haar toe. Sams glimlach verdween toen ze de paniek bij Wim opmerkte.

‘Vlug’, zei Wim. ‘Je telefoon. Mijn zoontje, Fenne, hij ademt niet meer.’

Sams ogen werden groot toen ze besepte wat Wim haar vertelde. Ze drukte de telefoon in Wims handen en liep naar de auto. Toen ze Fenne zag, sloeg ze ontsteld haar handen voor haar mond. Wim belde intussen de hulpdiensten. Op de automatische piloot sprak hij de woorden uit. Mijn zoontje. Dood. In de auto. Help mij. Alsjeblieft, help mij. Toen hij de telefoon uit had gezet, besepte hij plotseling dat hij het woord had gebruikt dat steeds maar door zijn hoofd weerklonk, maar waarvan de draagwijdte hem ontging. Fenne

was dood. Dat besef was hartverscheurend. Wim zakte moedeloos naast Sam door zijn knieën en boog zich over zijn zoon. Hij drukte zijn lippen tegen het koude voorhoofd van zijn zoontje. Wim sloot zijn ogen terwijl de angst als een golf over hem heen spoelde. Was dit zijn schuld? Was zijn zoon dood door hem? Het gegeven was te groot voor hem om te bevatten. Hij duwde zijn hand in zijn mond en beet erop. Zijn hoofd schudde steeds opnieuw. Het ongeloof drukte op zijn hart. De pijn verteerde hem van binnenuit.

Saskia

De hitte putte haar uit. Saskia staaarde naar de zon met haar hand boven haar ogen. Ze veegde het zweet van haar voorhoofd terwijl ze opnieuw op haar horloge keek. Bijna zes uur. Wim was laat. Maar ze wist dat dat kon. Ze moest geduldig zijn.

Ze bukte zich naar de wasmand aan haar voeten, pakte de handdoeken er een voor een uit en hing ze gelaten aan de waslijn. Zelfs nu was het nog warm.

Bo's vrolijke stemmetje achter haar deed haar opkijken. Ze zat in haar plastic zwembadje onder een parasol. Ze speelde met wat popjes in het water en ging volledig op in haar spel. Saskia glimlachte terwijl ze haar dochter bezig zag.

Alsof Bo de blik van haar moeder voelde, keek ze op. Ze glimlachte naar haar en zwaaide ontspannen. Saskia knikte en wierp een kushandje naar haar dochter. Die kopieerde haar moeders gedrag.

Saskia hing de handdoeken op en haastte zich toen naar haar dochter. Ze trok een tuinstoel tot net naast het zwembadje en ging naast Bo zitten.

'Kijk, mam', zei ze speels terwijl ze haar pop in de lucht stak. Saskia glimlachte goedmoedig, maar ze voelde dat ze er met haar gedachten niet bij was. Opnieuw keek ze op haar horloge. Normaal gesproken zou Wim toch al thuis moeten zijn. Ze zuchtte, maar probeerde het beklemmende gevoel onder controle te houden.

Het geluid van sloffende voetstappen kwam naderbij.

Saskia keek op. Wims moeder, Maria, stond ineens buiten. Ze had haar 's morgens een luchtige zomerse jurk aange trokken, maar Saskia zag dat ze een jasje had aangetrokken.

‘Waar is Fenne?’ Maria’s stem klonk vreemd en ze wreef steeds met haar handen over haar armen, alsof ze het koud had.

Saskia keek haar een tel onbewogen aan. Toen glimlachte ze geruststellend. ‘Fenne is bij de oppas, Maria. Wim gaat hem zo halen. Ze zijn zo terug.’

Maria keek Saskia zwijgend aan. Toen schudde ze haar hoofd.

‘Shhh’, zei ze zacht. ‘Fenne slaapt. Shhh.’ Ze legde een vinger op haar lippen en kwam een stap dichters naar het zwembadje waar Bo in zat. Saskia zette zich schrap en hield de oude dementerende vrouw in het oog. Ze wist dat ze soms vreemd kon reageren. Ze wist dat ze er goed aan deed haar steeds in de gaten te houden.

Maria keek naar Bo. ‘Fenne slaapt’, zei ze opnieuw, maar Bo besteedde geen aandacht aan de oude vrouw. Zo klein als ze was, begreep ze maar al te goed dat ze soms wartaal uitsloeg en dat een woord uit haar mond vaak niets betekende.

Maria’s blik werd grimmig toen ze merkte dat Bo niet reageerde.

Voor Saskia iets kon doen, schopte Maria tegen het plastic zwembadje van Bo. Het water klotste heen en weer en deed Bo geschrokken opkijken. Ze hield zich vast aan de rand van het zwembadje en keek de oude vrouw verschrikt aan.

‘Oma!’ riep ze afkeurend. ‘Braaf zijn, hoor.’ Bo stak haar vingertje berispelend in de lucht, zoals ze het Saskia en haar vader zo vaak had zien doen wanneer oma verkeerd reageerde. Saskia was al opgesprongen en vloog op de oude vrouw af.

‘Kom, oma,’ zei Saskia sussend, ‘Fenne is zo thuis. Nog even geduld.’ Ze manoeuvreerde de oude vrouw terug naar binnen en zette haar in de keuken in een stoel bij het raam. Terwijl Saskia nog een blik naar buiten wierp om zich ervan te overtuigen dat alles goed was met Bo in het zwembad, zette ze de televisie aan voor de oude vrouw. Ze wilde net terug naar buiten lopen, toen de bel haar tegenhield. Even was ze in dubio, toen liep ze resoluut naar buiten en riep Bo snel het water uit.

‘Bo, vlug, even het water uit. De bel is gegaan.’ Ze drapeerde snel een handdoek om Bo’s schoudertjes en duwde haar in haar tuinstoel. ‘Wachten!’ zei ze nadrukkelijk. ‘Niet zonder mij het water in.’ Bo knikte ernstig en Saskia haastte zich naar de voordeur. Net toen ze binnenkwam, klonk de bel opnieuw. Ze vloekte binnensmonds en met nog een laatste blik op oma, zich ervan verzekerend dat de oude vrouw verder geen kwaad kon, liep ze naar de voordeur.

Toen ze die ruw opentrok en twee politieagenten voor zich zag staan, was ze even van slag. Opnieuw keek ze schichtig om, bang dat oma haar alsnog was gevolgd.

‘Ja?’ zei ze aarzelend, en tegelijk wist ze dat dit het ogenblik was. Het noodlot aan haar deur.

De agenten keken haar onzeker aan, wisselden kort een blik met elkaar, alsof de ene de andere ervan moest overtuigen het woord te nemen.

‘Excuseer, maar bent u Saskia Verhaeren?’

Saskia knikte en wachtte af wat er komen ging. Een wee gevoel in haar buik steeg op. Ze slikte iets weg in haar keel en onderdrukte de neiging om vragen te gaan stellen. Ze moest niet voorbarig zijn. Wachten op wat ze zouden zeggen.

‘Mogen we misschien even binnenkomen?’ vroeg de agent

opnieuw. Hij keek haar geduldig aan. Saskia knikte en deed een stap opzij, sloot de deur achter de agenten en liet hen binnen in de woonkamer. Daar namen ze naast elkaar plaats in de fauteuil.

De ene agent knikte haar voorzichtig toe.

‘U bent toch de echtgenote van Wim De Bruyn?’

Saskia knikte en ging tegenover hen zitten. Ze trok haar topje recht. Ze voelde zich plotseling vrij naakt in vergelijking met hen en op de een of andere manier probeerde ze dat te compenseren.

‘U bent de moeder van Fenne De Bruyn?’

Saskia knikte. ‘En van Bo.’ Ze voelde zich verplicht het te zeggen. Voor de volledigheid.

‘Bo is uw dochter?’

Saskia knikte opnieuw. Het viel haar op hoe zacht hun stem klonk. Aftastend haast. En al die tijd was ze zich ervan bewust dat het nieuws nog zou komen. Het nieuws waarvoor ze langsgesproken waren en dat hen nu naar woorden deed zoeken. Dat hen nu een ongemakkelijk gevoel gaf.

‘Er is een ongeluk gebeurd’, zei de ene agent plotseling. Hij keek haar ernstig aan. ‘Een tragisch ongeluk.’ Hij wachtte op haar reactie, maar toen die niet kwam, sprak hij de woorden uit waar ze op gewacht had. ‘Een dodelijk ongeluk.’

Saskia slikte iets weg, hield met beide handen haar armen vast en zocht naar adem. ‘Wim?’ zei ze en het viel haar op hoe iel haar stem klonk en dat haar dat verbaasde. Tegelijk wist ze dat het niet om Wim ging. Ze kneep met haar handen in haar armen en wachtte af. Staarde de agenten aan.

De andere agent schudde nu zijn hoofd. Hij keek even naar zijn partner en schraapte zijn keel.

‘Nee, het gaat om uw zoontje.’

‘Fenne?’ reageerde ze. ‘Is er iets mis met Fenne?’ Ze voelde hoe een verlamdend gevoel tot in haar benen trok.

‘Ik weet niet hoe ik u dit anders moet vertellen, mevrouw – uw zoontje Fenne is dood.’

Saskia schudde haar hoofd en probeerde op de juiste manier op de woorden te reageren.

‘Dood?’ Ze herhaalde het woord alsof ze het voor het eerst hoorde. ‘Maar dat kan toch niet’, zei ze aarzelend. ‘Fenne is bij de oppas. Wim, mijn man bedoel ik, gaat hem zo halen. Wat is er dan gebeurd? Wat is er dan?’

Ze stond abrupt op en terwijl ze ging staan, schoot ook de onmacht in haar omhoog. Ze wist het. Dit nieuws was definitief. Er was geen weg terug. Ze wankelde op haar benen en moest zich vasthouden aan de fauteuil waar ze net gezeten had. Ook de agenten sprongen op en probeerden haar te ondersteunen. Ze weerde hen af. Ze wilde geen lichamelijk contact. Niet met deze vreemden. Niet nu.

‘Bo!’ riep ze schril toen ze plotseling aan haar dochter dacht. De agenten keken haar niet-begrijpend aan. ‘Bo zit nog buiten, bij het zwembadje.’ Ze rende in allerijl naar de tuin en dacht alleen nog maar aan haar dochter. Terwijl ze langs oma in de keuken liep, voelde ze hoe haar hart tekeerging. Het nieuws was definitief. Het noodlot had zich voltrokken. Ze had het altijd al geweten. Nu moest ze handelen. Maar hoe deed ze dat? Haar hoofd zat vol met beelden die om een plaats vochten. Beelden die haar keel dichtknepen. Ze mocht niet toegeven aan wat er nu door haar heen ging. Fenne was dood. Dat wist ze zeker. De politie maakte het definitief. Nu moest ze aan Bo denken, het enige kind dat ze nog had. Tranen schoten in haar ogen toen ze zag dat ze nog steeds braaf op de tuinstoel zat, spelend met het popje in haar handen.

In de deuropening bleef ze staan. Ze legde haar hand op haar hart en deinsde terug. Hoe moest ze dit aan Bo vertellen? Hoe bracht ze het nieuws dat haar broertje dood was? Hoe zou Bo reageren? Wat zou ze zeggen? De angst sloeg haar om het hart. Hier was ze nog niet klaar voor. Opnieuw deed ze een stap naar achteren en ze hield zich vast aan het kozijn. Haar lichaam klapte naar voren terwijl hete tranen op de vloer drupten.

‘Mevrouw?’ Een stem achter haar deed haar terugkeren naar de realiteit. ‘Kan ik u helpen, mevrouw?’ De jongste van de twee agenten legde goedmoedig een hand op haar schouder terwijl zij haar krachten probeerde te hervinden. Ze slikte en slikte, maar ze voelde zich verschrikkelijk.

‘Ik kan het haar niet vertellen’, zei ze toen. ‘Ik kan het niet.’

De agent ondersteunde Saskia voorzichtig en sloeg zijn arm om haar middel. ‘Zullen we even terug naar de kamer gaan? Mijn collega houdt wel een oogje in het zeil.’ Hij keek naar oma, die haar blik niet van de tv afhield.

‘Ze is dementerend’, verklaarde Saskia. ‘Ze snapt niets van wat er om haar heen gebeurt. Niet naar Bo gaan’, zei Saskia toen tegen de andere agent. ‘Als Bo u ziet, raakt ze misschien in paniek.’

De agent schudde zijn hoofd en glimlachte toegeeflijk. ‘Ik blijf hier staan. Zo kan ik uw dochter en moeder in het oog houden.’

Saskia knikte dankbaar en liet zich toen gewillig naar de woonkamer leiden.

Daar ging de agent opnieuw voor haar zitten.

‘Dit is een schok’, zei hij voorzichtig. ‘Dat begrijp ik maar al te goed. Is er iemand die ik moet bellen voor u? Iemand die kan helpen, u kan bijstaan?’

Saskia schudde haar hoofd nog voordat ze de woorden tot zich had laten doordringen. ‘Mijn moeder is dood. Met mijn vader heb ik geen contact meer. Wims vader is ook dood. En zijn moeder, oma, ja, dat zag u...’

Saskia keek de agent aan. Ze moest weten wat er met Wim was gebeurd nadat hij hier vanmorgen met Fenne het huis had verlaten. Ze moest het volledige plaatje in zich kunnen opnemen. De andere beelden die zich nu gevormd hadden, moesten wijken. Wat was er gebeurd?

‘Fenne is dood’, zei ze en ze probeerde de draagwijdte van die woorden uit te vlakken.

‘Wat is er gebeurd?’

De agent sloeg zijn handen in elkaar en dacht na over zijn woorden. Hij wilde dit goed doen en Saskia helpen waar hij kon.

‘Vanmorgen is uw man, Wim, hier vertrokken met Fenne. Alleen is hij niet met uw zoontje naar de oppas gereden zoals de bedoeling was.’

Saskia staaarde woordeloos naar de agent, wachtte af.

‘Uw man beweert dat hij vergeten was dat Fenne bij hem in de auto zat. Hij heeft zijn auto geparkeerd op de parkeerplaats van zijn werk en is gaan werken zonder te beseffen dat Fenne nog in de auto zat.’

‘O mijn God.’ Saskia’s ogen sprongen vol tranen terwijl ze haar hoofd boog en het in haar handen legde. De agent wachtte een tel, maar ging toen voorzichtig verder. ‘Toen hij om halfvijf klaar was met werken, is hij naar de auto gelopen. Hij wilde zijn vest achter in de auto leggen en toen hij het portier aan de achterzijde opendeed, constateerde hij dat Fenne nog in zijn Maxi-Cosi zat.’

‘Dood.’ Saskia zei het toonloos.

De agent knikte. ‘Hij was in paniek toen hij zijn zoontje ontdekte. Hij heeft Fenne samen met de Maxi-Cosi uit de auto getrokken, maar toen hij aan hem voelde, merkte hij geen hartslag meer.’

Saskia schudde haar hoofd. Ze probeerde de beelden van Wim die hun zoontje nog probeerde te redden van zich af te schudden. Het benam haar de adem.

‘Uw man heeft het alarmnummer gebeld, maar alle hulp kwam te laat. Ze konden alleen nog de dood van uw zoontje vaststellen.’

De stilte die volgde op de woorden van de agent leek eindeloos. Wat Saskia ook dacht, wat ze ook wilde zeggen, het zou niets aan het drama veranderen. Niets. Fenne was dood. Dat was een gegeven dat maar niet in haar hoofd leek te passen. Enerzijds wist ze het. Anderzijds wilde ze de tijd terugdraaien.

Ze wilde vragen stellen. Ze wist dat ze vragen zou moeten stellen. Veel vragen. Maar bij iedere vraag die opdook in haar hoofd, wist ze dat ze het zichzelf alleen maar moeilijker zou maken. Het veranderde ook niets aan hoe zij zich voelde. Het veranderde niets aan de onwezenlijke realiteit dat het noodlot zich had voltrokken. Ondanks alle voorzorgsmaatregelen die ze ooit had getroffen. Ondanks alles wat ze had gedaan om een drama als dit te voorkomen. Ze liet haar hoofd weer in haar handen zakken, drukte de tranen weg die steeds opnieuw in haar ogen opborrelden.

Ze had op dit ogenblik slechts één vraag. Een vraag die een gat brandde in haar ziel. Wat moest ze zeggen als ze Wim zag?

Kathleen

De lucht zinderde. De hitte was alomtegenwoordig. Ik dook dieper weg onder de parasol en veegde de zweetdruppeltjes van mijn voorhoofd. Ik hief mijn hoofd en luisterde, maar het was ongewoon stil buiten. Alsof alles en iedereen zijn adem inhield. Alsof de hitte iedereen in zijn greep had.

Ik keek op mijn horloge. Het was bijna halfnegen. Ik verwachtte Lucas ieder ogenblik thuis. En ook Liesbeth, mijn beste vriendin, had beloofd nog langs te komen. Om de vrijdagavond samen te beginnen. Een warme werkweek achter de rug. Een bloedheet weekend in het vooruitzicht. Ik trok de ijsemmer wat dichterbij me toe en duwde de fles cava wat dieper in het ijs. Tegelijk duwde ik mijn hand in de ijsemmer en vervolgens tegen mijn borst. De kou deed me goed, maar gleed te snel weer weg. Het was echt bloedheet. Al weken nu. Zelfs de avonden en nachten brachten geen verkoeling. 's Nachts was het moeilijk slapen. Zelfs een dun laken was te veel en ook met alle ramen tegelijk open bleef de hitte in huis hangen. Julie, mijn dochter, had al geopperd om de nacht door te brengen in de tuin. Alles was in haar ogen beter dan dat warme huis, waar ademhalen moeilijk leek. Ik begreep haar volkomen. Het bed leek te plakken nog voor je erin ging liggen. De nabijheid van mijn vriend Lucas naast me gaf me het gevoel van nog meer warmte. Terwijl ik anders niets liever deed dan heerlijk ineengestremgeld met hem in slaap vallen, was zijn aanwezigheid nu minder gewenst. Ik moest kunnen ademen en ik begreep Julie dan ook maar al te goed

als ze zuchtte dat ze geen lucht kreeg. Op haar kamer draaide de enige ventilator die het huis rijk was overuren. Lucas was voor ons al op zoek gegaan naar nog een aantal exemplaren, maar hij ving overal bot. De ventilatoren waren geliefd en nergens was nog een exemplaar te bemachtigen. Dus kreeg Julie onze enige. Lucas en ik bleven op een afstandje van elkaar in bed liggen. Zuchtend en blazend. Hopend dat het weer een beetje zou omslaan en er snel wat verkoeling zou komen.

Ik stond op en liep het huis in. Ik had de koelkast op de koudst mogelijke stand gezet en eerder op de avond eenvoudige hapjes met zalm en meloen gemaakt. Die stonden nu al een tijdje zalig koel te worden in de koelkast en ik wist zeker dat ze straks zouden smaken wanneer Lucas en Liesbeth er zouden zijn.

Ik keek uit naar Lucas' komst. We waren nu meer dan een jaar samen en nog steeds voelde alles nieuw en verfrissend aan. Ik had het getroffen met hem. Lucas was een vriend van mijn ex-man Marc en daardoor leek het alsof we elkaar al een leven lang kenden. Ondanks het feit dat het vertrouwd voelde, bleef hij me vaak verrassen. Hij had zelf een lange relatie met Kristel achter de rug, die hem van de ene op de andere dag had verlaten voor een ander. Het had lang geduurd voordat Lucas over die breuk heen was en nog steeds merkte ik aan veel kleine dingen dat hij Kristel nooit helemaal zou vergeten. Maar hij had het een plaats gegeven en dat was voor mij voldoende. Er was geen groter bewijs van zijn liefde voor mij dan toen de nieuwe minnaar van Kristel haar na een halfjaar liet zitten Lucas als vanzelfsprekend bij mij bleef. Ik besepte dat onze band sterk was. Mijn liefde voor Lucas groeide nog steeds en ook met mijn dochter Julie had hij een goed contact.

Net toen ik me afvroeg waar Lucas en Liesbeth bleven, ging de bel. Ik haastte me naar de voordeur en trof Liesbeth aan.

‘Hé, meid’, zei ik blij, maar terwijl ze binnenstapte en ik haar een kus op de wang drukte, merkte ik meteen dat er iets was. Liesbeth glimlachte wel, beantwoordde mijn verwelkoming, maar er was íets. Ik kende mijn vriendin door en door en het was duidelijk dat er iets scheelde. Toch zweeg ik en liet haar de kans haar verhaal zelf te doen. Ze volgde me naar buiten, ging gewillig op het terras onder de parasol zitten en liet me haar een glas cava inschenken. Ook voor mezelf schonk ik een glas in. Op het ogenblik dat ik mijn glas uitnodigend voorhield om te klinken, zoals we dat normaal deden, hief ze haar hand en hield me tegen.

‘Niet klinken’, zei ze bedrukt en ze keek me nu echt zorgelijk aan. Openlijk. Voor het eerst sinds ze binnen was. ‘We kunnen nu niet klinken, Kathleen’, zei ze met een dikke stem. Ze schudde haar hoofd en keek me met betraande ogen aan. De onrust schoot in mijn lijf omhoog.

‘Heb je het nog niet gehoord?’ vroeg ze met een klein stemmetje. Opnieuw die zorgelijke blik. Ze legde haar hand op haar borst en slikte iets weg. Toen schudde ze haar hoofd en dronk van haar cava. Het was niet nippen. Het was niet genieten. Het was doorspoelen.

Ik ging naast haar zitten en legde mijn hand op haar arm.

‘Liesbeth’, zei ik zo kalm mogelijk, maar mijn maag had zich al samengetrokken.

Liesbeth schudde haar hoofd alsof ze het zelf niet kon vatten.

‘Fenne’, zei ze zacht. ‘Fenne, het zoontje van Saskia en Wim...’ Ze keek me met tranen in de ogen aan. Ik wist vrijwel meteen wie ze bedoelde en hield mijn adem in.

‘Fenne is dood. Vanmiddag gestorven. In de auto. Gestorven in een te warme auto.’ Liesbeth keek me aan. Mijn adem stakte toen het nieuws tot me doordrong. Liesbeth dronk opnieuw van haar cava en legde haar hand op haar borst. ‘Wim was hem vergeten. Hij is naar zijn werk gereden en heeft Fenne niet naar de oppas gebracht. Fenne is in de auto achtergebleven op de parkeerplaats van Wims werk.’

‘Mijn God!’ Het was het enige dat ik kon uitbrengen.

‘Hij is dood, Kathleen. Fenne is dood.’

De kilte sloeg toe en voor het eerst in weken gleden de rillingen over mijn lijf. Ik sloot mijn ogen toen de beelden zich aan me opdrongen. Beelden van de kleine, energieke Fenne zoals ik hem ken. Kende. Ik schudde mijn hoofd. Dit kon toch niet. Mijn God!

Er hing een verstikkende stilte tussen Liesbeth en mij. Er waren geen woorden die konden uitdrukken hoe we ons voelden, die dit nieuws een plaats konden geven. We voelden verbijstering. Pure, rauwe, alles verterende verbijstering.

Als psychologe kwam ik met veel ellende en rampspoed in aanraking. Het was mijn taak daar een plaats voor te helpen vinden, maar soms, op momenten als deze, voelde ik me erg klein. Dan leek het drama dat sommige mensen toebedeeld kregen proporties aan te nemen die onrechtvaardig aanvoelden. Het was een vraag die ik zo vaak kreeg in mijn praktijk. Waarom? Waarom ik? Waarom overkomt ons dit? Mensen die door en door goed zijn. Rechtschapen tot op het bot. Doordrongen van integriteit en goedheid. Waarom zij, en niet iemand anders?

Wat Wim en Saskia overkomen was, was zo groot dat ik me onmiddellijk afvroeg hoe zij dit samen zouden oplossen. Of

ze dit konden oplossen, zonder professionele hulp. Niet alleen was er het verdriet over het overlijden van Fenne, maar ook een verantwoordelijkheid die vroeg of laat opgeëist zou worden. Of zoals mensen het tactloos zouden zeggen: wiens schuld was dit? Alsof met het oplossen van een schuldvraag alleen alle leed hersteld kon worden.

Ik schudde treurig mijn hoofd als ik bedacht wat dit voor hun relatie kon betekenen. Ik besepte dat die relatie heel sterk zou moeten zijn als ze hier samen uit wilden komen.

‘Hoe goed ken jij hen?’ vroeg Liesbeth me.

Ik haalde mijn schouders op. ‘Ik ken hen alleen omdat ze hier in de buurt wonen. Eigenlijk heb ik nooit echt rechtstreeks contact met hen gehad. Julie is er weleens gaan babysitten en zij vertelt soms wat over de kinderen, maar meer ook niet.’

‘Wim is Saskia’s tweede man.’ Er klonk een ondertoon in Liesbeths stem.

‘Wat insinueer je? Dat ook dit huwelijk niet goed zal aflopen door wat er nu gebeurt is?’

Liesbeth keek me betrapt aan. ‘Ik weet het niet. Ik hoop dat ik het mis heb, maar mijn God, Kathleen, dit is niet niks. Dit gaat niet goed komen...’

‘Ik weet het. Dit is veel om te verteren. Fennes dood alleen al. Hoeveel stellen drijven niet uit elkaar door alleen maar de dood van hun kind. Hier is het nog veel dramatischer... Laten we hopen dat we het mis hebben. Misschien is de band tussen Wim en Saskia sterker dan wij kunnen voorspellen. Want er is nog een ander kind in het spel, niet?’

‘Een dochter die niet van hem is...’ Opnieuw was Liesbeths ondertoon duidelijk.

‘Laten we niet voorbarig zijn.’

‘Maar wat een tragische dood voor Fenne. Ik wil niet weten wat er in die auto allemaal gebeurd is. Ik wil me niet voorstellen of hij erg geleden heeft.’

Ik knikte begripvol. Ik wist dat de temperatuur in een geparkeerde auto heel snel hoog kon oplopen bij een hittegolf als die van de afgelopen weken. In een kwartier tijd makkelijk tien tot vijftien graden. Zelfs een raampje openzetten maakt dan nauwelijks verschil. Bovendien neemt de lichaamstemperatuur van een klein kind wel drie tot vijf keer sneller toe dan die van een volwassene omdat zo’n kind veel minder waterreserves heeft. Hyperthermie kan zo al toeslaan na amper twintig minuten in een in de zon geparkeerde auto. Zelfs wanneer het buiten amper tweeëntwintig graden is, kan het in die tijd zeventenveertig graden worden in de auto.

‘De dood treedt vrij snel in wanneer een kind in een hete auto zit’, probeerde ik Liesbeth te sussen. ‘Misschien is dat een schrale troost in de gegeven omstandigheden, maar de kans dat Fenne snel bewusteloos is geraakt, is vrij groot. Hij zal wellicht minder geleden hebben dan wij denken.’

‘Ik kan me nauwelijks voorstellen hoe het moet voelen als je na een lange dag werken bij je auto komt en ontdekt dat je kind er nog in zit. Dood. Omdat jij het vergeten bent. Mijn God’, herhaalde Liesbeth mijn gedachten. ‘Hoe wreed kan het leven zijn?’

Ik schrok op uit mijn gedachten toen Lucas onverwachts in de deuropening stond. Ik had hem niet horen binnenkomen. Hij lachte goedmoedig naar mij en zei Liesbeth gedag. Een vreemde blik in zijn ogen maakte mij alert. Ook hij zat met iets.

‘Zal ik wat te drinken halen?’ vroeg ik gemoedelijk. Zonder

zijn antwoord af te wachten liep ik naar binnen en pakte een glas voor hem uit de kast. Toen ik me omdraaide, stond hij achter me. Hij bleef zo staan dat ik hem niet voorbij kon en hij legde zijn handen op mijn heupen.

‘Ik moet even weg.’ De toon in zijn stem deed me opkijken.

Hij keek me onderzoekend aan.

‘Kristel heeft me gebeld. Ze wil me dringend spreken. Vanavond nog. Kan dat?’

‘Natuurlijk kan dat’, zei ik minzaam. ‘Wat is er aan de hand?’

‘Ik weet het niet. Ze wilde het niet over de telefoon vertellen. Ik verwacht weinig goeds. Haar stem klonk niet goed.’

Ik keek Lucas liefdevol aan en streek hem over zijn wang.

‘Ga dan nu maar. Laat haar niet wachten.’

Lucas omhelsde me en kuste me boven op mijn voorhoofd.

‘Je bent lief.’

Ik grinnikte. ‘Dat weet ik.’

Hij liet me los, pakte zijn sleutelbos van tafel en liep naar de deur.

‘Ik probeer op tijd terug te zijn.’

‘Neem alle tijd die nodig is. Ik ben hier.’

Toen Lucas de keuken verliet en ik de voordeur hoorde dichtvallen, maakte een vreemd gevoel zich van me meester.

Saskia

‘Mama?’ Bo’s stem klonk plotseling vanuit de keuken terwijl Saskia en de politieagent nog steeds samen in de woonkamer zaten.

‘Bo!’ riep Saskia gealarmeerd. Haar stem kwam uit de keuken, wat betekende dat ze nu ook de aanwezigheid van de politieagent ontdekt had.

Saskia veerde op van de bank en liep haastig de keuken in. Daar stond Bo in de deuropening. Bedremmeld. De onrust in haar ogen geschreven. Ze begreep niet wat de politieagent in de keuken van haar huis deed.

‘Lieve schat’, probeerde Saskia haar te kalmeren. Ze boog door haar knieën tot op Bo’s ooghoogte en legde een hand op haar smalle schouderdjes.

‘Wat doet die meneer hier?’ Haar stem had heel zacht geklonken, maar Saskia hoorde duidelijk het onbegrip.

Saskia omhelsde haar dochter en rook de zon, de zomer, de kinderlijke onschuld in Bo’s haar. Hoe moest ze dit vertellen? Aan haar?

Ze keek Bo aan en streek een plukje haar achter haar oor. ‘De politie is hier om ons te helpen. Ze zijn iets komen vertellen, maar het is geen goed nieuws.’

Bo keek Saskia met grote ogen aan. Ze klemde de badhanddoek stevig om haar lijfje en wachtte af wat Saskia haar zou vertellen. Die keek op haar beurt naar oma, die gedachteloos de beelden op televisie volgde.

‘Misschien moeten we even samen in de woonkamer gaan

zitten?’ zei ze aarzelend. Ze wist niet of het een goed idee was om dit vreselijke nieuws nu aan Bo te vertellen. Saskia voelde de blikken van de politieagenten duidelijk op haar rusten. Wat als Bo verkeerd reageerde? Kon ze dat risico nemen?

Ze liep met Bo naar de woonkamer. De politieagenten volgden haar geruisloos. Saskia beseftte dat ze het nu moest vertellen. Er was geen ontkomen aan. Uiteindelijk was Fenne haar broertje en Saskia kon dit nieuws niet langer voor haar verborgen houden.

Toen Bo was gaan zitten en Saskia naast haar zat, liet ze haar blik even op de politieagenten vallen. Ze hadden zich discreet opgesteld en glimlachten geruststellend naar Bo.

‘Lieve schat’, zei Saskia opnieuw, en terwijl ze de dode Fenne voor zich kon zien, moest ze even haar ogen sluiten om de juiste woorden te vinden.

‘Er is iets vreselijks gebeurd vandaag. Een verschrikkelijk ongeluk. Met Fenne.’

Bo knipperde even met haar ogen toen ze de naam van haar broertje hoorde.

‘Met Fenne?’ vroeg ze toonloos.

Saskia knikte en slikte de brok in haar keel door.

‘Het is helemaal niet goed met Fenne’, zei ze zacht. ‘Er is iets helemaal fout gegaan vandaag.’

Bo bleef haar moeder aankijken. Ze snapte er niets van. Saskia schudde haar hoofd. Ze wist wel dat nieuws als dit niet goed te brengen was, maar ze was bang voor Bo’s reactie. Ze beet haar tanden op elkaar en beseftte dat ze niet anders kon dan het gewoon te zeggen. Er bestonden geen mooie woorden voor. Die zouden er nooit zijn.

‘Liefje...’ Saskia pakte Bo’s kleine handje en sprak de woor-